अबध्यं वाथवागम्यमकृत्यं नास्ति किञ्चन।
लोके बुद्धिमतां बुद्धेस्तस्मात् तां हि नियोजयेत् ॥४१३॥

एवं विचिन्त्य शङ्कुकर्णमिदमाह। भो शङ्कुकर्ण स्वामी तावत् पथ्यं विना क्षुधया परिपीड्यते। स्वाम्याभावादस्माकमपि स्वयं विनाशः ५समायातः। ततो वाक्यं किञ्चित् स्वाम्यर्थं वदिष्यामि। तच्छ्रूयतां। भो भद्र शीघ्रतरं निवेदय। येन ते वचनमविकल्पः करोमि। अपरं स्वामिनो हिते कृते मया सुकृतशतं कृतं भविष्यति। चतुरक आह। भो भद्र आत्मीयशरीरं द्विगुणलाभेन स्वामिने प्रयच्छ। येन ते द्विगुणं शरीरं भवति। स्वामिनः पुनः प्राणयात्रा भवति। तदाकर्ण्य १०शङ्कुकर्णः प्राह। भद्र यद्येवं तदा मदीयमेवेदं प्रयोजनं। तदुच्यतां स्वाम्येतदेव क्रियतामिति। परमत्र विषये धर्मप्रतिभूर्याचनीयः। एवं निश्चित्य सर्वे ते सिंहसकाशमाजग्मुः। ततश्चतुरक आह। देव किञ्चित् सत्वं प्राप्तमद्य। भगवानादित्योऽप्यस्तं गतः। तद्यदि द्विगुणवृद्ध्यास्य शङ्कुकर्णस्य शरीरं प्रयच्छसि धर्मप्रतिभुवा। तदासौ स्वश १५रीरं ददाति। सिंह आह। यद्येवं तदा सुन्दरतरं। अस्य व्यवहारस्य धर्मप्रतिभूः क्रियतां। अथ सिंहवचनानन्तरं वृकशृगालाभ्यां विदारितकुक्षिः शङ्कुकर्णः पञ्चत्वमुपागतः। अथ वज्रदंष्ट्रश्चतुरकमाह। भो चतुरक यावदहं नदीं गत्वा स्नानदेवतार्चनविधिं निर्वर्त्यागच्छामि। तावत् त्वयात्राप्रमत्तेन भाव्यं। इत्युक्त्वा नद्यां गतः। अथ तस्मिन् २०गते चतुरकश्चिन्तयामास। कथं ममैकाकिनो भोज्योऽयमुष्ट्रो भविष्यति। इति विचिन्त्य क्रव्यमुखमाह। भो क्रव्यमुख क्षुधालुर्भवान्। तद्यावदसौ स्वामी नागच्छति। तावत् त्वमस्योष्ट्रस्य मांसं भक्षय। अहं त्वां स्वामिनोऽग्रे निर्दोषं प्रतिपादयिष्यामि। सोऽपि तच्छ्रुत्वा किञ्चित्मांसं यावदास्वादयति। तावच्चतुरकेनाभिहितं। भो भो क्रव्य २५मुख समागच्छति स्वामी। तत् त्यक्त्वैनं दूरे तिष्ठ येनास्य भक्षणं न